

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Insolvență/faliment

În materie de drept civil, procedurile și acțiunile în curs intentate înainte de încheierea perioadei de tranziție vor continua în temeiul legislației UE. În baza unui acord reciproc între UE și Regatul Unit, Portalul e-justiție va păstra informațiile legate de Regatul Unit până la sfârșitul anului 2024.

Insolvență/faliment

Anglia și Țara Galilor

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura de insolvență se poate declanșa împotriva persoanelor fizice, a persoanelor juridice și a diverselor entități juridice, precum și împotriva parteneriatelor.

Se poate declanșa o procedură împotriva oricărei persoane fizice care are o datorie și care fie locuiește în Anglia și Țara Galilor, fie a locuit sau a desfășurat activități economice în Anglia și Țara Galilor în ultimii trei ani, sau care se află în Anglia și Țara Galilor în ziua depunerii cererii de declarare a falimentului pe cale judiciară („*bankruptcy petition*”). Nu există o vârstă minimă. Exceptând cazurile în care s-a obținut mai întâi o hotărâre judecătorească cu privire la datorie, se aplică niveluri minime ale datoriei pentru creditorii care doresc să lichideze o societate (750 GBP) sau care doresc să obțină declararea falimentului unei persoane fizice (5 000 GBP).

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Printre tipurile de insolvență a întreprinderilor se numără lichidarea („*winding up*”) (voluntară sau prin hotărâre judecătorească), administrarea („*administration*”) (care ar putea conduce la salvare/reorganizare sau la lichidare), punerea sub administrare judiciară („*administrative receivership*”) sau acordul voluntar („*voluntary arrangement*”).

Printre tipurile de insolvență a persoanelor fizice se numără falimentul („*bankruptcy*”) (declarat de o instanță în urma cererii unui creditor – „*petition*” – sau de un arbitru în urma cererii unei persoane fizice – „*application*”), hotărârea de reducere a datoriilor („*debt relief order*”) sau acordul voluntar („*voluntary arrangement*”).

Creditorii chirografari, inclusiv creditorii publici, pot adresa instanței o cerere de lichidare (lichidare forțată – „*compulsory liquidation*”) sau de punere sub administrare a unei societăți.

Societatea debitoare poate decide ea însăși să fie lichidată (lichidare voluntară – „*voluntary liquidation*”). Societatea debitoare poate, de asemenea, să adreseze instanței o cerere de lichidare.

După ce s-a prezentat instanței cererea de lichidare, instanța poate numi oricând un lichidator provizoriu. Astfel de numiri se fac, în general, pentru a se proteja activele societății înainte de audierea din cadrul procedurii de lichidare. Competențele lichidatorului provizoriu sunt stabilite în hotărârea judecătorească de numire a acestuia.

Societatea sau directorii acesteia pot numi un administrator, la fel cum o poate face și deținătorul unei garanții constituite asupra unei universalități de bunuri („*floating charge*”). Aceste numiri se fac în afara instanței.

Pentru a intra în administrare, o societate trebuie să fie insolubilă sau susceptibilă de a fi insolubilă.

Lichidarea forțată poate avea ca motiv incapacitatea societății de a-și plăti datoriile, incapacitate dovedită prin neîndeplinirea unei somații oficiale de plată („*statutory demand*”) sau a unei hotărâri judecătorești. Instanței i se poate solicita, de asemenea, să dispună lichidarea unei societăți pentru motivul că aceasta este decizia corectă și echitabilă.

Deținătorii unei garanții constituite asupra unei universalități de bunuri pot numi administratori judiciari („*administrative receivers*”) pentru a recupera sumele care li se datorează.

Odată numit, titularul de mandat trebuie să notifice toți creditorii cu privire la insolvență. În cazul insolvenței întreprinderilor, trebuie trimisă o notificare în acest sens la Registrul comerțului („*registrar of companies*”), pentru a se efectua actualizările corespunzătoare; registrul este accesibil gratuit online.

Societatea sau titularul de mandat pot propune un acord voluntar încheiat de societate cu creditorii săi („*company voluntary arrangement*”) în cadrul unei proceduri de lichidare sau de administrare, dacă una dintre aceste proceduri a fost deja declanșată. Acordurile voluntare pentru persoane fizice pot fi propuse de o persoană fizică și sunt permise atât înainte de începerea procedurii de faliment, cât și după începerea acesteia.

Toate acordurile voluntare sunt supuse votului creditorilor și trebuie să întrunească 75 % din voturile exprimate pentru a fi aprobate. Nu se aplică niciun nivel minim de datorie și nu există niciun test de insolvență. Propunerea trebuie prezentată creditorilor prin intermediul unei persoane desemnate („*nominee*”), care devine supraveghetor („*supervisor*”) în cazul în care propunerea se aprobă. Persoana desemnată poate acționa atunci când propunerea este înaintată creditorilor de către debitor.

Hotărârile de declarare a falimentului se pronunță, în mod normal, la cererea unui creditor sau a debitorului însuși. La pronunțarea hotărârii este numit un administrator fiduciar („*trustee*”), care poate acționa imediat.

Cererea formulată de un creditor se înaintază instanței și trebuie să respecte un prag minim al datoriei de 5 000 GBP pentru a fi admisă; există însă posibilitatea introducerii unei cereri comune, de către doi sau mai mulți creditori, caz în care se adună sumele datorate fiecăruia. Datoria nu trebuie să fie garantată. În cerere trebuie să se demonstreze că debitorul se află în incapacitatea de a-și plăti datoria, incapacitate dovedită prin neîndeplinirea unei somații oficiale de plată sau a unei hotărâri judecătorești.

Cererea formulată de un debitor se prezintă unui arbitru („*adjudicator*”), care este o persoană numită de stat. Nu se aplică un nivel minim al datoriei, dar debitorul trebuie să se afle în incapacitatea de a-și plăti datoriile. Instanțele judecătorești nu sunt implicate în acest tip de cerere și nu trebuie să fi fost introdusă nicio altă cerere de declarare a falimentului pe cale judiciară („*bankruptcy petition*”). Arbitrul trebuie să analizeze cererea și să emită o hotărâre dacă sunt îndeplinite condițiile. În urma emiterii hotărârii de declarare a falimentului, se numește un administrator fiduciar care poate acționa imediat.

În cazul în care creditorul a depus o cerere de declarare a falimentului pe cale judiciară, instanța poate să desemneze, înainte de audierea acesteia, un administrator judiciar interimar care să protejeze activele debitorului identificate ca fiind potențial amenințate. În majoritatea cazurilor, instanța va da instrucțiuni specifice cu privire la mandatul unui administrator judiciar interimar, dar poate oferi, de asemenea, atribuții mai generale pentru luarea imediată în posesie a bunurilor debitorului.

O persoană fizică poate solicita pronunțarea unei hotărâri de reducere a datoriilor printr-un intermediar autorizat, dacă nu este în măsură să își plătească datoriile, datorează cel mult 20 000 GBP creditorilor săi, are active evaluate la maximum 1 000 GBP (fără a include un autovehicul cu o valoare moderată) și un venit excedentar mai mic de 50 GBP pe lună. Administratorul judiciar oficial („official receiver”) stabilește dacă ar trebui să se emită o hotărâre de reducere a datoriilor și, dacă răspunsul este afirmativ, datoriile persoanei respective sunt supuse unei perioade de moratoriu (în mod normal de 12 luni), timp în care creditorii nu pot lua nicio măsură pentru executarea sau recuperarea acestora. La sfârșitul moratorului, datoriile, cu unele excepții, sunt remise.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

În cazul insolvenței întreprinderilor, toate bunurile deținute de societate oriunde în lume fac obiectul procedurii de insolvență. Definiția dată de lege „bunurilor” este foarte amplă.

În cadrul procedurii de administrare, orice finanțare obținută pentru plata procedurii are prioritate cu titlu de cheltuielă.

În cadrul acordurilor voluntare, în propunere se stabilește modul în care trebuie tratate activele, iar creditorii au posibilitatea de a lua în considerare acest lucru înainte de a vota dacă acceptă propunerea.

În cadrul procedurii de faliment, proprietatea asupra tuturor bunurilor deținute de persoana în stare de faliment oriunde în lume revine administratorului fiduciar, cu unele excepții. Eventualele bunuri necesare pentru satisfacerea nevoilor domestice ale persoanei sau pentru a i se permite acesteia să își desfășoare activitatea profesională sau comercială nu fac parte din masa credală. În categoria acestor bunuri poate intra și un autovehicul. Dacă administratorul fiduciar consideră că bunul respectiv valorează mai mult decât un înlocuitor la un preț rezonabil, administratorul fiduciar poate să vândă bunul și să pună la dispoziție un înlocuitor. De asemenea, eventualele bunuri pe care persoana în faliment le deține în păstrare pentru altcineva nu sunt incluse în masa credală.

Venitul personal al persoanei în faliment nu face parte din masa credală, dar administratorul fiduciar poate ajunge la un acord cu persoana în cauză ca o parte din venitul excedentar rămas după acoperirea nevoilor sale domestice rezonabile să se plătească în contul masei credale în beneficiul creditorilor. Administratorul fiduciar poate introduce o cerere în instanță în vederea pronunțării unei hotărâri ca acest lucru să se întâmple dacă nu se poate ajunge la un acord cu persoana în cauză.

Orice bun luat în posesie de persoana fizică înainte ca aceasta să fie ieșit din procedura de faliment poate fi adăugat de către administratorul fiduciar la masa credală.

Fapta persoanei în faliment de a nu informa administratorul fiduciar cu privire la bunurile incluse în masa credală sau de a împrumuta bani sau obține credite în valoare de peste 500 GBP fără a aduce la cunoștința creditorului procedura de faliment constituie infracțiune.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

În cadrul procedurii de insolvență, titularii de mandat trebuie să fie practicieni în insolvență sau administratori judiciari oficiali autorizați (a se vedea mai jos). Autorizațiile nu pot fi emise decât de un organism profesional autorizat în acest sens de către guvern. O persoană care acționează în calitate de practician în insolvență fără a fi autorizată săvârșește o infracțiune și este pasibilă de amendă sau de pedeapsă cu închisoarea.

Pentru a obține autorizație, solicitantul trebuie să susțină cu succes examene și să aibă un anumit număr de ore de experiență practică în materie de insolvență.

Practicianul în insolvență trebuie să fie o persoană fizică.

Remunerarea practicianului în insolvență care acționează în calitate de titular de mandat este stabilită prin acord cu creditorii. Practicianul în insolvență se poate adresa instanței dacă nu ajunge la un acord cu creditorii cu privire la ce se consideră a fi o valoare rezonabilă a remunerației. Creditorii se pot adresa și ei instanței în cazul în care consideră că remunerația este excesivă.

Activele aflate în lichidare sau în administrare se află sub controlul titularului de mandat numit pentru procedura de insolvență.

Toate cazurile de insolvență se află sub controlul general al instanței și părțile implicate, inclusiv titularul de mandat în procedura de insolvență, se pot adresa instanței în cazul în care consideră că interesele lor au fost lezate în mod nedrept.

În cazul unui acord voluntar, debitorul este liber să se ocupe de activele sale, cu condiția ca acest lucru să nu conducă la încălcarea condițiilor acordului încheiat cu creditorii.

În cadrul procedurii de faliment, proprietatea asupra activelor revine administratorului fiduciar, activele neputând fi administrate de persoana aflată în faliment. Această dispoziție nu se aplică activelor excluse de la masa credală și nici activelor luate în posesie de persoana fizică după începerea procedurii, cu excepția cazului în care acestea sunt luate în posesie de persoana fizică înainte ca aceasta să fie ieșit din procedura de faliment și sunt adăugate de către administratorul fiduciar la masa credală. În afară de capacitatea administratorului fiduciar de a emite pretenții pentru activele achiziționate, administrarea de către administratorul fiduciar a masei credale nu este afectată de ieșirea din procedura de faliment a persoanei fizice.

Un administrator judiciar oficial este un titular de mandat legal desemnat de ministru. Acest administrator judiciar poate acționa în calitate de titular de mandat într-o procedură de lichidare forțată sau de faliment. Remunerația administratorilor judiciari oficiali nu este stabilită de către creditorii, ci prin lege.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Compensarea poate avea loc în procedurile de lichidare, de administrare și de faliment.

În contul de compensare intră și creanțele reciproce născute după data insolvenței.

Cuantumul net este fie un activ al insolvenței, fie o datorie față de creditor, după caz.

Părțile nu pot încheia contracte de renunțare la aplicarea compensării.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Lichidatorul sau administratorul fiduciar poate desființa un contract neprofitabil, punând capăt interesului sau răspunderii persoanei insolvente în respectul contract (contrapartea poate cere admiterea de creanțe la masa credală pentru pierderi/daune interese survenite ca urmare a insolvenței). În caz contrar, atunci când contractul nu se încheie în momentul declarării insolvenței, instanța poate pronunța o hotărâre de descărcare de obligațiile contractuale.

Furnizarea neîntreruptă a anumitor servicii, cum ar fi utilitățile și serviciile de comunicații și tehnologia informației considerate „esențiale”, poate continua în cazul insolvenței, fără a fi necesară plata eventualelor arierate valabile la intrarea în insolvență.

În afară de aceste servicii esențiale, furnizorii au dreptul de a rezilia contractele în momentul intrării în insolvență, dacă acest drept este prevăzut în contract.

În cadrul procedurii de insolvență, toate bunurile sau serviciile neplătite pot face obiectul cererilor de admitere a creanțelor la masa credală.

Contractele în curs nu sunt afectate în mod direct de un acord voluntar, deși ar trebui să fie considerate parte din propunere.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Lichidarea și administrarea creează un moratoriu. Nu se poate introduce o acțiune în justiție împotriva societății după începerea procedurii fără consimțământul titularului de mandat sau fără autorizația instanței.

În cazul unui acord voluntar, niciun creditor care are obligații în temeiul acordului nu poate introduce o acțiune în justiție pentru urmărirea datoriei, deoarece este obligat să respecte acordul acceptat. În cazul creanțelor născute după aprobarea acordului, creditorii respectivi pot introduce o acțiune în justiție dacă nu a fost plătit.

Creditorii garantați nu au în mod automat obligații în temeiul acordurilor voluntare.

Dacă însuși debitorul a înaintat cererea de declarare a falimentului pe cale judiciară („bankruptcy petition”) sau a formulat cererea de declarare a falimentului de către un arbitru („bankruptcy application”), instanța poate suspenda orice acțiune în justiție pendentă împotriva persoanei sau bunurilor debitorului sau poate autoriza continuarea acesteia în condițiile pe care le consideră adecvate. Niciun creditor al persoanei aflate în faliment nu poate declanșa vreo acțiune împotriva persoanei sau a bunurilor debitorului fără autorizația instanței, câtă vreme persoana nu a ieșit din procedura de faliment.

Dacă intenționează să facă o propunere creditorilor în vederea unui acord voluntar individual, debitorul sau, dacă acesta este vizat de o procedură de faliment, administratorul fiduciar sau administratorul judiciar oficial poate sesiza instanța cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri provizorii („interim order”). În acest fel i se permite instanței să suspende orice procedură deschisă împotriva persoanei sau a bunurilor debitorului și să împiedice deschiderea unei astfel de proceduri. Prin hotărârea provizorie se împiedică, de asemenea, prezentarea unei hotărâri de declarare a falimentului împotriva debitorului.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Lichidarea și administrarea creează un moratoriu. Acțiunile pendentă la data insolvenței nu pot fi continuate fără consimțământul titularului de mandat sau fără autorizația instanței.

Un creditor chirografar implicat într-o acțiune pendentă în momentul aprobării unui acord voluntar nu poate continua respectiva acțiune, deoarece este obligat să respecte condițiile acordului voluntar, indiferent dacă a votat sau nu pentru aprobarea acestuia. Creditorii garantați nu sunt obligați să respecte condițiile unui acord voluntar decât dacă aleg să o facă.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Creditorii participă la procedura de insolvență prin intermediul adunărilor creditorilor și prin alte procese decizionale. De asemenea, creditorii pot să formeze un comitet și să își aleagă membrii. Titularii de mandat, alții decât administratorii judicari oficiali, trebuie să îi informeze pe creditorii cu privire la evoluția cauzelor o dată la 6 sau 12 luni, în funcție de procedură.

Deciziile pot include numirea sau demiterea titularului de mandat, acordul privind remunerarea titularului de mandat, constituirea unui comitet, examinarea unei propuneri de acord voluntar sau orice altă decizie despre care titularul de mandat stabilește că ar necesita implicarea creditorilor.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

Propunerea de acord voluntar poate conține prevederea ca de activele debitorului să se ocupe supraveghetorul.

În cadrul procedurii de faliment, proprietatea asupra bunurilor revine administratorului fiduciar în momentul numirii sale, fără a fi necesară transmiterea, cesionarea sau transferul bunurilor. Este sarcina administratorului fiduciar să obțină, să valorifice și să distribuie creditorilor patrimoniul persoanei aflate în faliment.

Activele aflate în lichidare sau în administrare se află sub controlul titularului de mandat numit pentru procedura de insolvență.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

În cazul insolvenței întreprinderilor, toate datoriile, obligațiile sau sumele legate de răspunderea delictuală valabile înainte de declanșarea procedurii de insolvență, inclusiv datoriile contingente, pot face obiectul unei cereri de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență. Datoriile de plată în viitor pot face, de asemenea, obiectul unei cereri de admitere a creanțelor, dar valorile lor trebuie reduse la valorile actualizate.

Răspunderile care decurg din anumite acțiuni infracționale (cum ar fi traficul de droguri) nu sunt demonstrabile în procedura de administrare sau de lichidare. Răspunderile survenite după începerea procedurii sunt considerate „cheltuieli”. Acestea fac obiectul propriei ordini a plăților, dar toate trebuie plătite înainte de a se putea distribui fonduri creditorilor.

În propunerea de acord voluntar trebuie să fie menționate toate răspunderile debitorului sau ale societății și să fie stabilit modul în care urmează să fie plătiți creditorii. În cadrul procedurii de insolvență, datoriile contractate de către debitor sau societate după aprobarea propunerii nu pot face obiectul unei cereri de admitere a creanțelor la masa credală decât dacă această posibilitate a fost prevăzută expres.

În cadrul procedurii de faliment, datoriile care sunt scadente la data hotărârii de declarare a falimentului sau care devin scadente în viitor ca urmare a unei obligații contractate înainte de faliment pot face obiectul unei cereri de admitere a creanțelor la masa credală. În cadrul procedurii de faliment, amenzile, datoriile aferente împrumuturilor pentru studenți, arieratele la o datorie în cadrul unei proceduri în materie de dreptul familiei și datoriile de plată în legătură cu ordinele de confiscare nu pot face obiectul unei cereri de admitere a creanțelor la masa credală.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Creditorii pot depune o cerere de admitere a creanțelor (dovada existenței datoriei) în orice moment al procedurii. Persoanele care doresc să poată vota în cadrul oricărei proceduri decizionale sau să primească o distribuție trebuie să depună o cerere de admitere a creanțelor.

În cadrul procedurilor de administrare, de lichidare sau de faliment, dacă se intenționează o distribuție de fonduri, titularul de mandat îi va informa în scris pe toți creditorii care nu au făcut încă dovada creanțelor că va avea loc o distribuție, invitându-i să își depună cererile de admitere a creanțelor și stabilind o dată-limită până la care creditorii pot face acest lucru pentru a putea fi incluși în distribuția respectivă. Titularul de mandat poate trata cererile de admitere a creanțelor formulate după data respectivă, dar nu este obligat să o facă.

Distribuția de fonduri nu poate fi perturbată de faptul că un creditor nu a depus în timp util cererea de admitere a creanțelor.

În acordurile voluntare, cerința de a prezenta o dovadă titularului de mandat este îndeplinită prin notificarea în scris a cererii de admitere a creanțelor.

<https://www.gov.uk/government/publications/proof-of-debt-insolvency-form-425>

<https://www.gov.uk/government/publications/proof-of-debt-insolvency-form-637>

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Prioritatea distribuției este următoarea:

deținătorii de garanții constituite asupra unor active fixe („fixed chargeholders”)

cheltuielile aferente procedurii de insolvență

datoriile preferențiale (a se vedea mai jos)

partea prescrisă (numai la insolvența întreprinderilor)

deținătorii de garanții constituite asupra unei universalități de bunuri („floating chargeholders”)

creditorii chirografari

acționarii (numai la insolvența întreprinderilor).

Unele creanțe izvorâte din raporturi de muncă sunt tratate în mod preferențial, inclusiv anumite datorii la sistemul de pensii.

Partea prescrisă este un fond dedicat extras din active universale („floating charge assets”) și pus la dispoziția creditorilor chirografari (maximum 600 000 GBP).

Nicio creanță nu este subordonată prin lege, în afară de cazul procedurii de faliment, caz în care o creanță datorată unei persoane care era soțul (soția) sau partenerul (partenera) civil(ă) al (a) persoanei aflate în faliment la data falimentului se situează în urma datoriilor față de alți creditori și a dobânzilor aferente respectivelor datorii.

Dacă datoria debitorului este achitată de o parte terță, aceasta deține o creanță subrogată („*subrogated claim*”) în procedura de insolvență.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

În cazul unui acord voluntar, propunerile făcute de debitor sau de societate se aprobă cu votul a 75 % din creditori, ca valoare. După ce a fost aprobată de creditori, propunerea este pusă în aplicare de un practician în insolvență în calitate de supraveghetor. Acest lucru nu necesită aprobarea instanței, deși supraveghetorul trebuie să raporteze instanței dacă a fost pronunțată vreo hotărâre provizorie. O parte se poate adresa instanței în vederea revizuirii deciziei creditorilor cu privire la acceptarea sau neacceptarea propunerii din motive de nereguli materiale. Toți creditorii chirografari trebuie să respecte acordul. Dacă debitorul sau societatea nu respectă condițiile acordului voluntar, după aprobarea acestuia, supraveghetorul poate adresa instanței o cerere de faliment sau de lichidare.

Nu este necesară autorizația instanței pentru planurile de reorganizare, însă o parte prejudiciată se poate adresa instanței judecătorești în cazul în care consideră că interesele i-au fost lezate în mod inutil.

Există norme procedurale detaliate privind ieșirea din toate procedurile de insolvență și închiderea acestora.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

În toate procedurile se aplică norme detaliate privind închiderea unei cauze.

Creditorii au dreptul la fondurile care le sunt distribuite, dar nu la fondurile depuse în bancă după închiderea procedurii (astfel de fonduri fiind deținute de guvern).

În cadrul acordurilor voluntare, creditorilor li se propune o anumită sumă de rambursare pentru fiecare GBP din datorie. Creditorii sunt obligați să accepte suma respectivă ca plată integrală dacă propunerea este acceptată, deci nu pot recurge la nicio parte a acelei datorii după încheierea procedurii.

În procedura de faliment, datoriile se sting la data închiderii procedurii, exceptând acele datorii care nu fac parte din procedură.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Există o ordine clară de plată din fondurile realizate din valorificarea activelor. Costurile și cheltuielile trebuie să fie plătite din sumele realizate înainte ca fondurile să fie restituite creditorilor.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Dacă o persoană sau o societate aflată în insolvență a preferat un anumit creditor în abordarea insolvenței formale (adică l-a plătit preferențial înaintea altor creditori) sau dacă a efectuat o operațiune subevaluată (adică a vândut ceva sub valoarea sau sub prețul meritat), titularul de mandat poate urmări beneficiarul pentru recuperarea fondurilor pierdute din masa credală.

În cadrul procedurilor de faliment, de lichidare sau de administrare, titularul de mandat se poate adresa instanței în vederea inversării oricărui tip de operațiune și în vederea pronunțării unei hotărâri de readucere a beneficiarului în poziția pe care acesta ar fi avut-o dacă operațiunea nu ar fi avut loc. Cererile de inversare a plăților preferențiale trebuie să se refere la operațiuni care au avut loc în ultimele șase luni înainte de numirea administratorului, de începerea procedurii de lichidare sau de introducerea cererii de declarare a falimentului pe cale judiciară sau a cererii de declararea a falimentului de către un arbitru sau în ultimii doi ani, în cazul unei plăți preferențiale efectuate către o entitate asociată.

Cererile de inversare a operațiunilor subevaluate trebuie să se refere la operațiuni efectuate în ultimii doi ani înainte de evenimentele menționate sau, în cazul procedurilor de faliment, într-o perioadă de cinci ani, cu condiția ca persoana fizică vizată să fi fost insolubilă la momentul respectiv sau să fi devenit insolubilă ca urmare a operațiunii.

În cadrul procedurilor de administrare, de lichidare, de faliment sau de acord voluntar, titularul de mandat poate introduce în instanță o cerere de inversare a unei operațiuni care a fraudat creditorii. O astfel de cerere poate fi introdusă, de asemenea, de către o victimă a operațiunii, cu autorizația instanței.

În cadrul procedurilor de administrare și de lichidare, titularul de mandat poate, de asemenea, să ia măsuri reparatorii împotriva oricărui director al societății care a desfășurat tranzacții având cunoștință de existența insolvenței, ceea ce a cauzat pierderi suplimentare creditorilor, care a desfășurat tranzacții frauduloase sau care a întreprins acte necorespunzătoare intenționate („*misfeasance*”) [acțiunile pentru anularea acestui tip de acte pot fi introduse, de asemenea, de un administrator judiciar sau de un creditor, la fel ca și acțiunile pentru anularea unor acte de neglijență („*contributory*”)].

În cazul în care cererea de lichidare sau de declarare a falimentului este introdusă în instanță, orice dispoziție referitoare la bunuri survenită după introducerea cererii este nulă, cu excepția cazului în care instanța dispune altfel.

Ultima actualizare: 23/06/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.